

In memoriam

Атанас Илков Atanas Ilkov

(27.12.1924 – 26.4.2013)

На 26.4.2013 ни напусна професор Атанас Любенов Илков – режисьор и педагог, един от основателите и първоучителите във висшето образование за куклен театър в НАТФИЗ „Кръстьо Сарафов“.

Роген е на 27 декември 1924 г. в София. Завършва през 1951 г. висше икономическо образование, а през 1956 г. и режисура. В периода 1956-58 работи в ДТ-Благодеевград. От 1958 до 1963 и от 1976 до 1982 е режисьор в Централния куклен театър.

През 1960 г. заедно с Николина Георгиева създават спектакъла „Петя и Вълкът“ по музиката на С. Прокофиев, който е отличен със Златен медал на Международния куклено-театрален фестивал в Букурещ и е първото международно отличие за българския куклен театър.

През 1962 създава уникалния куклен спектакъл за възрастни – „Съкровището на Силвестър“, който все още се смята за едно от най-големите постижения в българския куклен театър.

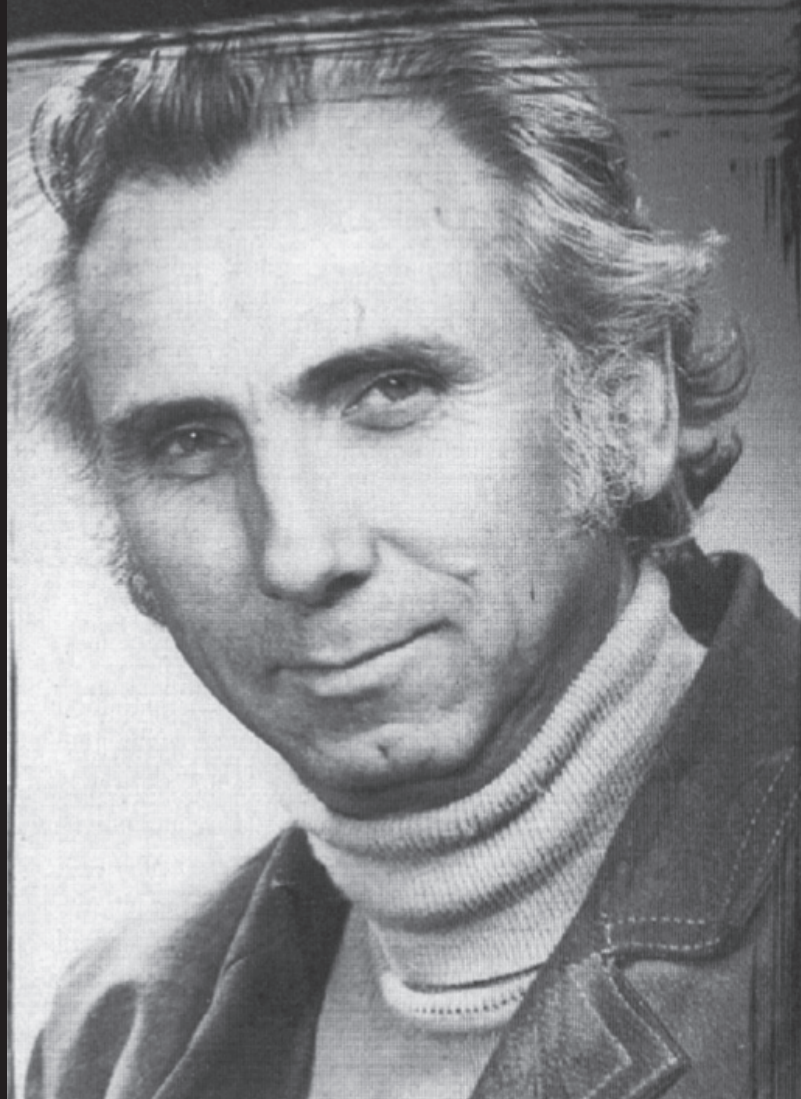
През 1963 г. заедно с професор Николина Георгиева и архитект Иван Цонев поставят основите на Висшето образование за куклен театър у нас.

Професор Илков е един от създателите на националната педагогическа методология за професионално обучение на актьори и режисьори за куклен театър. Автор е на теоретичните студии за „Синтеза на изкуствата“ и „Процеса на съпреживяване на актьора в кукления театър“. Той е духовен родител на множество големи творци на съвременното българско куклено изкуство.

Името на професор Илков е познато в целия свят. Реализирал е над 100 продукции в България и в чужбина, някои от които се играят над 25 години.

Носител е на награди за режисура от редица национални и международни фестивали. За изключителните си постижения и заслуги бе отличен със званието заслужил артист.

Славчо Маленов

Куклен
Форм

The Death of Professor Atanas Ilkov

The Bulgarian UNIMA Center inform you about the death of Professor Atanas Ilkov – director and pedagogue, on April, 26th, 2013.

Born on 27 December 1924 in Sofia, Bulgaria. He completed Higher education in Economics in 1951 and then Directing in Higher Institute for Theater and Film Arts, Sofia in 1956. From 1956-58 he is a director at the Drama Theatre – Blagoevgrad.

Since 1958-63 he works as a director at the Central Puppet Theatre – Sofia, as well as since 1976 to 1982.

In 1962 together with Prof. Nikolina Georgieva and architect Ivan Tzonev he became co-founder of the Puppetry Department at the National Academy of Theatre & Film Arts, Sofia where he still teaches.

Prof. Ilkov is one of the founders of the national pedagogic methodology for professional training in acting and directing for puppetry. He has educated many of the greatest Bulgarian artists of contemporary puppet theatre.

Prof. Ilkov has leaded courses and lectures in past Yugoslavia, Germany, France, Spain, Japan, Cuba, Finland, Russia, Luxemburg.

He has over 100 stage productions in Bulgaria and abroad, some of which have been in performance for over 25 years.

The national prestige of Bulgarian puppet theatre is to a great extent due to his achievements.

In 1960 he directed "Petya and the Wolf" after the musical piece of S. Prokofiev, which production was highly acclaimed at the International Puppet Festival in Bucharest.

In 1962 he produced the first puppet perfor-

mance for adult audiences in Bulgaria – "Silvester's Treasures" which is still regarded as one of the greatest achievements of puppetry.

Recipient of awards for directing at national and international festivals including the Golden Dolphin, the National Review of Bulgarian puppetry and many others.

For his lifetime achievement Prof. Ilkov was awarded the title Honorary Artist.

АКТ – UNIMA, Bulgaria

Напусна ни забинаги.

Основоположникът на професионалната българска куклено театрална школа, учителят, педагогът и режисьорът проф. Атанас Илков. Моят учител по режисура не само по време на следването ми в театралната академия, но и по-нататък в годините. Когато поставях, в салона седеше не зрителят Илков, а моят професор. Учителят, който след представлението несъмнено щеше да ме накара отново да се почувствам студент. Следваха дълги часове, в които бях засипван с десетки въпроси и упреци за неясния главен конфликт, действието, неразвита та фабула, зърното на образа, това точно – защо?, а онова – откъде накъде, как може? Оправдавах се с половин уста, защитавах се. Той стоеше свил във фунийка малките си устни, гледаше ме в упор с присвити очи, разперваше негодобрително широко ръце-

Моят учител професор Атанас Илков си отиде от този свят . Вечна му памет!

Изричам общоприетия израз и се замислям . А какво помня от Професора? Картините, които изплуват от съзнанието ми, се движат бързо, без хронология и ред...

...По ул. „Раковски“ се загава висок , слаб мъж , а сърцето ми бие лудо от възненение. Значи това бил той, Професорът!

...Стоя премаляла на учебната 15-а сцена, а учителят е вперил очи в мен и нещо ми говори. Аз не чувам и не разбирам гумите, но всичко ми е ясно, защото тези очи и упрекът в тях са достатъчни.

...Салонът на театъра е пълен, а трескавият ми поглед шаря през цепнатината на завесата и търси един човек. Не го виждам. Начало! Прожек-

те си с отворени длани, а пръстите оформяха типичното ветрило – всичките разтворени, само показалецът и средният плътно прибрани един към друг. Като слепени. Оставахе да свие безименния и малкия, за да ме гръмне. Накрая внезапно физиономията му се променяше. Устните тръзваха бавно встрани до скъсане – усмивка. Веждите политаха нагоре, за да направят място на широко отворените му очи. Пръстите на ръцете му се събираха на топка и следваше внезапен юмрук в рамото ми.

- Разбирааааш за какво ти говоря, нали!? За да стане още по-добре, бе, Киро! Инак представлението ти не е лошо.

Липсва ми.

Вечна му памет.

Кирякос Аргиропулос

торите светват, аз се втурвам на сцената и... някой се изкашля. Познавам тази кашлица. Професорът е в залата. Трябва да внимавам!

...Зима е. Комплекс „Младост“ е потънал в сняг. Звъня и проф. Илков ми отваря облечен в доста зимни грехи. Разбирам, отоплението в апартамента е спряно. Ние разговаряме разгорещено за пиесата, която е написал, а аз си мисля за нелекия живот на българина, независимо дали е миньор или професор.

...Прага. Международен фестивал. Току-що съм свършила представлението и на сцената са ме наобиколили възторжени колеги и зрители. На първия ред седи Професорът и... плаче! Не мога да повярвам. Това е повече, отколкото съм мечтала. Щастлива съм!

...И отново 15-а аудитория , но вече е 102-ра, а аз съм преподавател. До мен седи проф. Илков. Поканила съм го да присъства на мой час. Той говори на студентите, а аз го наблюдавам отблизо. Погледът, който ме смразяваше преди години, е станал благ и мек. Старостта е белязала и моя учител. Кога се случи това?

Спомените ми се завъртат като вихрушка. Виждам пронизателни очи, усмивка, сълза, топла окуражаваща ръка... Чувам гуми, гуми, гуми, които жадно поглъщам и цветя, много цветя! Стискам и моето цвете за сбогом и една сълза се отронва от очите ми.

Та за паметта ми беше гумата. Учителят Атанас Илков е на сигурно място. В нашата памет!

Жени Пашова

Със своето творчество, педагогическа методология и проникновени анализи той бе всичко онова, което ни даваше самочувствието и принадлежността на творци в едно модерно, високо куклено изкуство. Изкуство, което е „едновременно синтез между изкуствата и в същото време уникален, визуален синтез на форма и съдържание“.

Едва ли някой ще може скоро да повтори Професора. Но може би си струва да опитаме да го следваме.

Пашата (Петър Пашов)